

[Inger Gautier Schmit.]

sit Navn. Naturligvis kan man sige, at det kan man ifølge den almindelige Navnelovgivning, men jeg maa alligevel mene, at man her indfører en Ændring i de bestaaende Principper, som bør tages ind under den almindelige Overvejelse, og da det hænger sammen med vor Stilling til Navneretten i Almindelighed, kan vi heller ikke tiltræde dette Punkt.

Jeg skal indskrænke mig til disse ganske korte Bemærkninger; vi faar jo Sagen i Udvalg, og dér vil vi saa nærmere præcisere vort endelige Standpunkt.

Gerda Mundt: Ogsaa jeg kan i det store og hele henholde mig til det, som blev sagt af vore Ordførere, dengang dette Lovkompleks var til første Behandling her i det høje Ting i 1934 og igen for omtrent et Aar siden i December 1935, da henholdsvis det ærede Medlem Hr. Pürschel og det daværende Medlem, nuværende Landstingsmedlem Hr. C. J. F. Sven, var vor Ordfører.

Jeg vil dog gerne have Lov til at komme med visse Bemærkninger angaaende Lovforslaget og dets Hovedlinier. Det drejer sig her om livsvigtige Spørgsmaal, og de har ogsaa, som det er fremhævet af de andre Talere, faaet en saglig Behandling i Udvalget. Jeg maa sige, at det har været en Glæde at arbejde i dette Udvalg, fordi man altid har kunnet faa de Spørgsmaal grundigt besvaret, som man stillede, og jeg haaber ogsaa, at det vil lykkes at faa noget ud af disse Lovforslag, som vil være til Gavn for netop de Børn i vort Land, der trænger til Støtte. Vi føler det fra vor Side ikke blot som en Pligt, men ogsaa som en Hjertesag at skabe de allerbedste Kaar for de Børn, der kommer til Verden, og da navnlig for de Børn, som er vanskeligt stillede, de, der vokser op paa Livets Skyggeside. Der er i disse Lovforslag klare Linier, men der er i Virkeligheden ikke store Forbedringer; men dem trænger vi til, og de vil ganske sikkert komme frem her i Tinget paa anden Maade, bl. a. er det noget af det, som Befolkingskommissionen — som ogsaa den højtærede Justitsminister forleden Dag omtalte i sin Tale om Svangerskabslovforslaget — arbejder med, hvorledes vi kan hjælpe de vanskeligt stillede Mødre og Børnene. Jeg vil blot gerne her have Lov til at understrege, at det eneste, der i denne Henseende er blevet færdigt og afleveret fra Befolkingskommissionen, er en indtrængende Anmodning om, at man inden for Sociallovens Ramme vil

bevilge større Tilskud til den forebyggende Børneforsorg, som netop kommer de Mødre og Børn til gode, som disse Lovforslag her særlig giver sig af med.

Disse 7 Love drejer sig om Barnets Retsstilling, især i Forholdet til dets Forældre. Jeg vil gøre opmærksom paa — ingen af de andre Talere har gjort det —, at der er sket en Ændring i Rækkefølgen, og jeg synes en heldig Ændring. Medens nemlig tidligere Lovforslaget om Ægtebørn, Børn født inden for Ægteskab, kom sidst i Rækkefølgen, er dette Forslag nu, som jeg ogsaa finder det naturligt, stillet først, og jeg paaskønner, at den højtærede Justitsminister har forandret den Rækkefølge, hvori han overtog Lovforslagene fra den tidligere Justitsminister. Det understreger nemlig som det normale, at et Barn vokser op i et Hjem med Fader og Moder; det er bedst for Barnet, det er bedst for Samfundet, og det er ogsaa bedst for Forældrene. I København var det saaledes i 1934, det sidste Aar, hvorfra vi har Statistik, at af 1 000 fødte var de 193 født uden for Ægteskab, men dette Tal bør ses i Forhold til, at Fødselsstiftelsen ligger i København; paa Frederiksberg var det kun 21, i Gentofte 74, og for hele Landet er det saaledes, at af 1 000 Børn er 109, altsaa ca. 11 pCt., født uden for Ægteskab.

Der lyder i vor Tid mange forskellige og ogsaa efter min Mening mange vildledende Røster paa det seksuelle Omraade. Uden at man tager Hensyn til Følgerne, siges der, at den unge Mand og Kvinde har Ret til Frihed. Jeg tror, at dette ikke fører til Lykke, det fører ikke til virkelig Tilfredsstillelse, det fører i Virkeligheden inden for alle Samfundsklasser til Sorg og Fortvivlelse og til Tomhed, ikke mindst for Kvinderne. Hvorfor skal vi ikke tale ærligt og rent ud til de unge om disse livsvigtige Spørgsmaal og understrege, at det er det sundeste og lykkeligste, at de unge venter med at have Samliv, indtil de kan indgaa Ægteskab, og lære dem, at Ansvar og Selvbeherskelse bærer Frugter. De unge vil meget godt forstaa den Tale. Vor Tids Ungdom er nemlig overordentlig forstandig og ser klart og nøgternt paa mange Forhold, og de forstaa ogsaa meget godt, at en af Grundene til, at Udsættelse af Samlivet er det klogeste og rigtigste, er netop Hensynet til den Slægt, der kommer efter dem. Dette er den kristne Morals Princip, og det er i Virkeligheden alene den, som ikke blot bærer, men ogsaa løfter opad. Men saa mener jeg ogsaa, at vi, som har Indflydelse og Ansvar baade i Samfundet og her det